Pregaria.cat

Entrada

A les golfes

Els caps de setmana i per vacances el Ramon va al seu poble i fuig del soroll i el neguit de Barcelona. Viu en una casa gran, la dels avis i dels pares, antiga i renovada. A dalt de tot pujant per una mena d'escala molt vella, hi ha una porta que porta a les golfes.
El Ramon ha agafat per a ell una part de les golfes, a l'extrem, i poc a poc hi ha fet una mena d'estudi, molt senzill, que li serveix també d'oratori personal. Quan vol pregar obre l'armari, treu una icona de Jesús i la Mare de Déu, una espelma, la Bíblia i una estora. És com la seva ermita, el racó del silenci, de la pregària i d'aquell amor únic i tan especial que li ha estat donat quasi sense cercar-lo.
Al Ramon li agrada anar a pregar a les golfes de casa. Alguns cops al matí, molt més al vespre, quan torna, a l'hora que sigui, d'estar amb els amics; i també en alguns moments especials que sent dintre seu aquella mena d'energia que li parla de Jesús. Ningú sap que a les golfes hi prega. Els de casa pensen que hi va a llegir, a estudiar, a comunicar-se amb el mòbil amb les amigues i els amics, a dormir potser. No és que aquests coses no hi siguin, és que també hi prega, i ningú ho sap, excepte Aquell que viu en ell.

Durant els dies feiners a Barcelona els horaris del Ramon són molt bèsties. Te un treball temporal fins a les 15, pren un mos, i a les 16 va al master, excepte els divendres. Dorm poc. Està en un pis amb altres estudiants, i... va com va.
Però en Ramon ha trobat les "seves golfes", en el bon sentit de la paraula, també a la ciutat: en el metro, ficat en un racó, entre tanta gent, recorda les golfes de casa, si situa mentalment i retroba Jesús, en mig de la multitud. Ningú ho pensa, ningú ho sap, només Aquell que viu en ell.

Amic i amiga de la pvirtual:
Tens també les teves golfes?
Les del silenci, la quietud i amagatall?
Les del soroll i multitud?
Ho sap Aquell que viu en tu?
Cerca-les, si us plau, que et crida